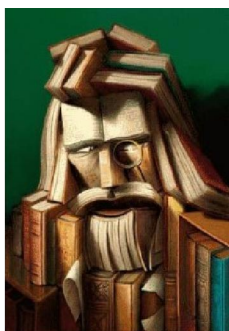

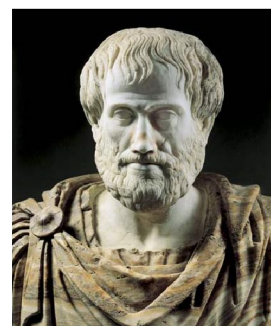
ПОДОРОЖ В ІНШІ СВІТИ

Художній світ літератури

Часто буває, що під час читання книги людина повністю переноситься у вигаданий світ твору, починає **ототожнювати** себе з головним героєм, мислити, як він, відчувати, як він. Так відбувається через те, що, пишучи твір, письменник створює **унікальний** художній світ з уявними персонажами, предметами, місцями, зі своїми законами. Однак цей світ дуже часто схожий на реальний, тому *читачу* дуже легко потрапити у вигадану художню дійсність.

Коли людина читає художній текст, вона відчуває певні емоції: задоволення, страх, злість, щастя, огиду, радість, здивування... Тільки *найдосконаліший* художній твір може викликати шквал емоцій та *почуттів*, а *отже*, й стати світовим **шедевром**. Давній філософ Аристотель назвав такий процес переживання читачем подій у художньому світі **катарсисом** (або очищенням).

Зазвичай література дуже позитивно впливає на читача. Існує навіть наука **бібліотерапія**, яка займається лікуванням хворого за допомогою читання визначених книг.

Так, наприклад, у Лондоні «The School of Life» («Школа життя») пропонує всім охочим послуги книготерапевтів – консультантів, які складають план читання залежно від потреб клієнтів. Софі Ховарт, засновниця проекту і власниця книжкового магазину в центрі Лондона, називає своє **дітище** «культурною аптекою».

Однак бувають випадки, коли людина після прочитання книги занадто сильно переноситься у її світ і починає жити, як її герої. Сьогодні науковці називають кілька хвороб, пов'язаних з літературою:

✚ «Синдром Вертера». Найпоширенішим прикладом негативного впливу літератури на людей є твір Й. Гете «Записки молодого Вертера». Після **публікації** цього роману наприкінці 18 століття Європою прокотилася хвиля самогубств. Річ у тому, що герой твору, закоханий юнак, зневірившись знайти щастя з обожнюваною дівчиною, пускає собі в голову кулю. Відомо, що приводом для написання цього роману послужила нещасна любов самого Гете. Позбавлений надії на взаємність Гете впав у чорну **меланхолію**. Від передчасної загибелі письменника вберегло лише те, що він почав виливати свої переживання на папір – взявся за роман про юного Вертера, наділивши того власними почуттями й думками. «Я написав Вертера, щоб не стати Вертером» – говорив він.

«Синдром мадам Боварі». У романі Гюстава Флобера головна героїня – молода одружена мадам Боварі весь час проводить вдома, читаючи жіночі романи. Вона настільки починає вірити в описане в книгах кохання, чарівного принца на білому коні, що починає зраджувати своєму чоловікові. Таким синдромом медики називають нездатність людини відрізнити реальність від уяви. **Боваризм** буває позитивний і негативний – людина або живе у вигаданому раю, або ж сама собі створює пекло.

✚ «Синдром Доріана Грея». Зірки **шоу-бізнесу**, а також досить багато відомих людей страждають боязкістю постаріти. Звідси пластичні операції, одяг, який не відповідає віку, неймовірна кількість косметики. У своєму творі Оскар Уайльд описав хлопця Доріана, який не старів протягом усього свого життя через те, що всі його роки відображалися лише на його портреті.

✚ «Синдром колекціонера». Після публікації роману «Колекціонер» Джона Фаулза багато *маніяків* почали викрадати дівчат за його сценарієм.

✚ «Комплекс Поліанни» іноді називають просто «синдромом рожевих окулярів». Американська письменниця Елеонора Портер свого часу написала книгу про дівчинку на ім'я Поліанна, яка у всьому вмiла знаходити позитив. Таке бачення світу дуже корисне, якщо треба себе «за вуха» витягнути з **депресії** і поганого настрою. Але часто світ навколо – це не лише позитив і щастя, а ще й жорстока реальність, від якої такі Поліанни просто відмовляються.

Існує ще багато прикладів позитивного і негативного впливу літератури на людину. Фактом залишається одне: художній світ твору – це неймовірна реальність, в яку кожен з нас поринає з головою. І тільки читання якісних творів, текстів, що вже давно стали класикою, збагачуватимуть наш внутрішній світ, змінюватимуть наше життя і робитимуть нас кращими. Важливо лише хотіти пізнавати *щоразу* новий світ, отримувати нові враження і, як казав Аристотель, очищуватися!

